

6.

BELÜLRŐL KIFELE

Augusztus 3., szombat délután

A zsidó gyereket már kiskorától kötelezték a rabbik előírásainak betartására. Minden cselekedetet merev szabályok írtak elő, egészen az élet legapróbb részletéig. A zsinagógák tanítói megszámlálhatatlan szabályra oktatták az ifjúságot, és elvárták, hogy – mint ortodox izraeliták – tartsák is be őket. Jézust azonban nem érdekelték ezek a dolgok. Gyermekkorától függetlenül magától a rabbinikus törvényektől. Állandóan az Ótestamentum iratait tanulmányozta, és gyakran hagyta el az „így szól az Úr” szavak ajkát.

Ahogy kezdte felismerni a nép állapotát, észrevette, hogy a társadalom és Isten követelményei állandó összeütközésben állnak egymással. Az emberek eltávolodtak Isten szavától, és a maguk készítette elméleteket magasztalták. Megtartották a hagyományos rítusokat, amelyek értéktelenek voltak. Istentiszteletük a ceremóniák pusztá ismételtetése volt, és azok a szent igazságok, amelyeket nyilvánosságra kellett volna hozni, rejtve maradtak a hívek előtt. Jézus látta, hogy lélektelen istentiszteletükben nem találhatnak békét. Nem tudták, hogy akkor nyerhetnek lelki szabadságot, ha igazságban szolgálják Istent. Jézus azért jött, hogy megtanítsa, mit jelent Istent imádni, és nem szentesíthette az emberi kívánalmak és az isteni előírások összekeverését. – *Jézus élete*, 84. o.

A sokaságnak – majd később még tökéletesebben a tanítványainak – elmagyarázta Jézus, hogy a szenny nem kívülről, hanem belülről jön. A tisztaság és a tisztátalanság sajátossága a léleknek. A gonosz tett, a gonosz szó, a gonosz gondolat, Isten törvényének áthágása szennyezi be az embert, nem pedig a külső, ember alkotta ceremóniák elhanyagolása.

A tanítványok észrevették a kémek haragját, amint kiderült tanításuk hamis volta... Remélve, hogy megbékél a feldühödött tisztviselővel,

így szóltak Jézushoz: „Tudod-é, hogy a farizeusok e beszédet hallván megbotránkoztak?” (Mt 15:12)

Ő így felelt: „Minden plánta, amelyet nem az én mennyei Atyám plántált, kitépetik.” (Mt 15:13) A rabbik által oly nagyra becsült hagyományok és szokások evilágiak, nem pedig mennyeiek voltak. Bármilyen nagy hatalommal rendelkeztek is az emberek fölött, Isten próbáját nem állták ki. Minden, Isten parancsolatait helyettesítő emberi találmány hiábavalónak fog bizonyulni ama napon. – *Jézus élete*, 397–398. o.

Isten parancsolatainak emberi előírásokkal történő helyettesítése nem szűnt meg. Még a keresztényeknél is vannak olyan intézmények, szokások, melyeknek nincs szilárdabb alapjuk, mint az atyák hagyományai. Az ilyen, pusztán emberi tekintélyen nyugvó szokások helyettesítik az isteni rendelkezéseket. Az emberek ragaszkodnak a hagyományaikhoz, nagyra becsülik szokásaikat, és gyűlöletet táplálnak azok iránt, akik megpróbálják megmutatni nekik tévedésüket. Napjainkban, amikor felhívást kapunk, hogy figyeljünk Isten parancsolataira és a Jézus hitére, ugyanazt az ellenségeskedést tapasztaljuk, ami Jézus idejében megnyilvánult. – *Jézus élete*, 398. o.

Augusztus 4., vasárnap

A rendeletek közül a legkitartóbban a rituális tisztaságot erőltették. Az evés előtt végrehajtott formaságok semmibevevése förtelmes bűnnek minősült, amelyet mind ezen, mind az eljövendő világon meg kell büntetni. A törvénszegő megsemmisítését erénynek tekintették.

A tisztálkodással kapcsolatosan számtalan szabály létezett. Egy élet is kevés volt valamennyi megtanulásához. Akik megpróbálták megtartani a rabbinikus követelményeket, azok élete egyetlen hosszú harc volt a rituális tisztátalanság ellen – a mosakodások és tisztálkodások véget nem érő sorával. Mialatt az emberek az elenyésző különbségekkel, Isten által meg nem kívánt szabályokkal voltak elfoglalva, figyelmük elterelődött Isten törvényének nagy alapelveiről.

Krisztus és tanítványai nem gyakorolták ezeket a rituális mosakodásokat, a kémek ennek elhanyagolását tették vádjuk alapjává. Mégsem intéztek támadást egyenesen Krisztus ellen, hanem a tanítványaival szemben emelt vádakkal jöttek hozzá. A sokaság színe előtt kérdezték meg: „Miért hágják át a te tanítványaid a vének rendelkezéseit? Miért nem

mossák meg a kezeiket, mikor enni akarnak?” (Mt 15:2) – *Jézus élete*, 395–396. o.

A papok és a rabbik látszólagos lelkesedése Isten iránt azonban csak tettetés volt, mely elfedte az önmegdicsőülés vágyát. A népet becsapták. Olyan terheket vetettek a népre, amelyeket nem Isten rakott rájuk. Még Krisztus tanítványai sem rázták le magukról teljesen az ígát, mellyel az örökölt előítélet és a rabbinikus hatalom sújtotta őket. Most Jézus leleplezte a rabbik igazi lelkületét, s mindenkit meg akart szabadítani a hagyomány kötelékéből, aki igazán Istent akarja szolgálni.

„Képmutatók – mondta a ravasz kémeknek címezve –, igazán próféta-tal felöleték Ézsaiás mondván: Ez a nép szájával közelget hozzám, és ajkával tisztel engemet; szíve pedig távol van tőlem. Pedig hiába tisztelnek engem, ha oly tudományokat tanítanak, amelyek embereknek parancsolatai.” (Mt 15:7–9) Krisztus szavai a farizeizmus egész rendszerét vádolták. Kijelentette: a rabbik saját kívánalmaiknak az isteni előírások fölé helyezésével Isten fölé helyezik magukat.

A jeruzsálemi küldöttekben forrt a düh. Nem vádolhatták Krisztust a Sínai-hegyi törvény megszegésével, mert annak védelmezőjeként lépett föl hagyományaikkal szemben. A törvény nagy előírásai, melyeket Ő bemutatott, éles ellentétben álltak az örökölt kicsinyes szabályokkal. – *Jézus élete*, 397. o.

Augusztus 5., hétfő

Krisztus legforróbb vágya, hogy örökségét megszabadítsa Sátán hatalmától. Mielőtt azonban külsőleg megszabadulhatnánk tőle, belső életünknek kell szabaddá válnia. Az Úr azért enged meg próbákat, hogy megtisztuljunk a földiességtől, önzéstől, jellemünk durva, Krisztustól idegen vonásaitól. Isten hagyja, hogy a szenvedés áradata elborítsa lelkünket, hogy megismerjük Őt és Jézus Krisztust, akit elküldött; hogy szívünk mélyéből vágyakozzunk minden szennytől megtisztulni, és a próbából tisztábban, szentebben és boldogabban kerülünk ki. Sokszor önzéstől elsötétült lélekkel lépünk be a megpróbáltatások kohójába. De ha türelmesen viseljük a súlyos próbát, Isten jellemét tükrözve kerülünk ki belőle. Amikor Isten elérte célját a szenvedés által, „felhossa a te igazságotat, mint a világosságot, és a te jogodat, miként a delet” (Zsolt 37:6).

Nem kell attól félnünk, hogy az Úr figyelmen kívül hagyja népe imáját. Az a veszély azonban fennáll, hogy a kísértésekben és próbákban elcsüggedve felhagyunk az imádkozással. – *Krisztus példázatai*, 174–175. o.

Megváltónk megérti szívünk harcait, ismeri gyengeségeinket, ezért irgalommal tekint tehetetlenségünkre, megbocsátja bűneinket, és az általunk kitartóan kért kegyelmében részesít. Az öröm, békesség, hosszútűrés, szelídség, hűség és a jó cselekedetek a keresztyén jellem velejárói. Ezek a Lélek értékes ajándékai, a keresztyén ember ékességei és pajzsa. Amely otthonban jelen vannak, a fiak „mint a plánták, nagyokká nőve ifjú korukban”, leányaink pedig „mint a templom mintájára kifaragott oszlopok”. A menny ezen megvalósításai nem függenek a körülményektől vagy az ember tökéletlen észjárásától, akaratától. Semmi sem adhat olyan tökéletes elégtételt, amelyet a keresztyén jellem fejlesztése nyújthat. Még a legnagyobb vágyak sem kívánnak ennél magasztosabbat. – *Signs of the Times*, 1886. szeptember 9.

Jézus úgy szólt, mint aki tudással és tekintéllyel rendelkezik. A zsidók ellen felhozott „jaj” figyelmeztetései elítélték a külsőségeket és a képmutatást. Jézus feddései és a külsőségek elleni felszólalásai ma is ugyanolyan erővel bírnak, mint az írástudók és farizeusok idejében, és azokra alkalmazandók, akikben csak a kegyesség látszata van meg, miközben megtagadják annak erejét. A végtelen szentség Istene nem fogadhat el csupán látszólagos lelki szolgálatot, imádatot. Aki Istent imádja, lélekben és igazságban kell imádnia Őt, különben haszontalan szolgálatot végez. A vallásos szertartásokat szívvel kell végezni, különben üres megvalósításokként utálatosak az Úr előtt. És bár Jézus megdorgálta a papokat és a törvény tanítóit képmutatásuk és formalizmusuk miatt, mégis mennyire engedékenyen és szelíden tanította a szegényeket, elnyomottakat, szenvedőket és elcsüggedt embereket. A papok, az előljárók, az írástudók és a farizeusok lábbal tiporták az élő legelőket, és megszenteltségtelenítették az élet vizének forrásait. Hamis rendelkezéseikkel akadályozták a tisztán kijelentett igazságok megértését. Szívük megkeményítésével, büszkeségükkel és önzésükkel helytelenül képviselték Istent. – *Sabbath-School Worker*, 1894. december 1.

Augusztus 6., kedd

Az asszony még nyíltabban sürgette ügyét, leborult Krisztus lábához, és felkiáltott: „Uram, légy segítségül nékem!” (Mt 15:25) Jézus látszólag még mindig elutasította a könyörgést, és a zsidók érzéketlen előítéleteinek megfelelően így felelt: „Nem jó a fiak kenyerét elvenni és az ebeknek vetni.” (Mt 15:26) Ezzel látszólag azt állította, hogy nem igazságos az Isten választott népének járó áldásokat idegeneknek, az Izraellel ellenséges népeknek eltékozolni. Ez a válasz teljesen kiábrándított volna egy kevésbé őszinte esdeklőt. A nő azonban tudta, hogy eljött a nagy lehetőség ideje. Jézus látszólagos elutasítása mögött el nem rejtendő könyörületességet látott... Hasonlóképpen miközben Izrael oly sok áldást kapott, neki nem jut egy rész ebből? Úgy nézett föl, mint egy kutya: nem kérhet ő is egy morzsát bőkezűségéből? [...]

Itt Krisztus találkozik valakivel egy szerencsétlen és megvetett nemzetségből, melyet Isten nem tüntetett ki Igéjének világosságával – az asszony mégis azonnal enged Krisztus isteni befolyásának, feltétlenül hisz a képességében, hogy teljesíteni tudja kérését. Ha megkaphatja a kutya kiváltságát, hajlandó rá, hogy kutyának tekintsék. Viselkedését nem befolyásolják nemzeti, vallási előítéletek vagy büszkeség, azonnal elismeri Jézust Megmentőnek, olyannak, aki mindent megtehet, amit kérnek tőle. – *Jézus élete*, 401. o.

A Megváltó elégedett. Megpróbálta a nő hitét. Úgy bánt az asszonnyal, hogy megmutatta, akit kivetettek Izraelből, többé már nem idegen, hanem gyermek Isten háznépe között. A gyermek kiváltsága, hogy osztozzon az Atya ajándékaiban. Krisztus most teljesíti kérését, és befejezi a tanítványoknak adott leckét. A nőhöz fordul, irgalmas, szerető tekintettel néz rá, és így szól: „Ó, asszony, nagy a te hited! Legyen néked a te akaratom szerint.” (Mt 15:28) Attól a pillanattól meggyógyult a nő lánya, nem gyötörte többé a démon. Az asszony eltávozott, megismerte Megváltóját, és boldog volt, hogy imája meghallgatásra talált. – *Jézus élete*, 401. o.

A Megváltó mennyei szájalommal fordult a kananeus asszony felé. Szíve megindult az asszony fájdalmán. Szerette volna azonnal megnyugtatni, és imáját meghallgatni. De valamire meg akarta tanítványait tanítani. Egy darabig úgy tűnt, hogy az asszony meggyötört szívének jaja nem is érinti. Amikor azonban hitéről bizonyosságot tett, Krisztus

megdicsérte, és a kért drága áldással küldte el. A tanítványok soha nem felejtették el ezt a leckét, és a Szentírás megörökítette, hogy megmussa, mit eredményez a kitartó ima. – *Krisztus példázatai*, 175. o.

Augusztus 7., szerda

A Tízváros vidékén történt, hogy Jézus meggyógyította a gadarai ördögösöket. Az emberek itt megriadtak a disznók pusztulása miatt, és távozni kényszerítették Jézust. Meghallgatták viszont hátrahagyott küldötteit, és vágy ébredt a szívükben, hogy láthassák Őt. Amikor újra erre a vidékre jött, tömeg gyűlt köré, és egy nehezen szóló süketet hoztak elé. Jézus nem csak szavakat mondott, amikor meggyógyította ezt a beteget. Félrevonta a sokaságtól, ujját a fülébe helyezte, megérintette a nyelvét, feltekintett az égre, és felsóhajtott a gondolatra, hogy mennyi fül nem nyílik meg az igazságnak, és mennyi nyelv nem akarja megvallani az Üdvözítőt. A szóra: „Nyilatkozzál meg” (Mk 7:34), az ember beszédkészsége helyreállt, s mit sem törődve a paranccsal, hogy senkinek ne mondja el, széjjelvitte gyógyulásának történetét. – *Jézus élete*, 404. o.

Krisztus megbízott szolgálóinak a Lélek hatalmával kell bizonyóságot tenni vezetőjükről. Minden igyekezetüket jellemezze a Megváltó bűnösök megmentése utáni vágya. Vegyük át a Jézustól jövő kegyelemteljes meghívást, s hangoztassuk az egész világon: „Aki kívánja az élet vizét, igyék ingyen.” (Jel 22:17) A gyülekezetnek hívogatni kell: Jöjj el. Vessük be Krisztus oldalán a gyülekezet minden erejét. Krisztus követői egyesült, erős igyekezettel hívják föl a világ figyelmét a Biblia gyorsan beteljesedő jövendöléseire. A hitetlenség, valamint a lélek halhatatlansága tanításának számos válfaja egyre erősebben veti meg a lábát a világon. A nagy világosságban részesültek hidegek és hűtlenek legyenek talán? – *Bizonyságtételek*, 9. köt., 43. o.

Aki szívből igyekszik szolgálni Istennek, alkalmat fog találni, hogy bizonyóságot tegyen róla. Nehézségek nem képeznek akadályt olyan ember előtt, aki elhatározta, hogy mindenekelőtt Isten országát és annak igazságát keresi. Azzal az erővel, amelyet imája és az írás kutatása által nyer a hívő, törekedni fog erkölcsös életre és a bűntől való szabadulásra. Miközben feltekint Jézusra, hitének megkezdőjére és bevég-

zőjére, aki elviselte a bűnösök ellenállását, maga is készségesen viseli el a megvetést és gúnyt. Ő pedig, akinek Igéje igazság – megígérte segítségét és kegyelmét minden körülmények között. Örökkévaló karjai ölelik át azt a lelket, aki hozzá fordul segítségért. Biztosan nyugodhatunk oltalmában, és elmondhatjuk: „Mikor félnem kellene is, én bízom tebened.” (Zsolt 56:4) Isten beteljesíti ígéreteit mindazokon, akik benne reménykednek.

Az Üdvözítő saját példájával mutatta meg, hogy követői élhetnek e világban anélkül, hogy e világból valók lennének... Ő azért jött, hogy teljesítse Atyja akaratát, és megkeresse és megtartsa azt, ami elveszett. Ha a keresztény ezt a célt tartja szem előtt, akkor tiszta maradhat, bárhol legyen is. Bármilyen legyen állása, magas vagy alacsony, bármilyen legyen élete, fényes vagy szerény, mindenkor hűséges kötelességteljesítésben fogja kimutatni az igaz hit, az igaz vallás erejét. – *Az apostolok története*, 467. o.

Augusztus 8., csütörtök

Akik jelt vártak Jézustól, annyira megkeményítették a szívüket a hitelenségben, hogy nem fedezték fel jellemében az isteni hasonlatosságot. Nem akarták látni, hogy küldetése az Írások beteljesedését jelenti... Sem mennyen, sem földön adott jel nem segít rajtuk.

Jézus „lelkében felfohász kodván” elfordult a gáncoskodók csoportjától, s visszatért a hajóra tanítványaival. Nyomasztó csöndben újra átszelték a tavat... Amikor elérték a túlsó partot, Jézus így szólt: „Vigyázzatok és őrizkedjete a farizeusok és szaduceusok kovászától” (Mt 16:6)... A tanítványok mégsem értették meg Jézust. Olyan hirtelen távoztak Magdalából, hogy elfelejtettek kenyeret venni, és csak egyetlen cipójuk volt. Azt hitték, Krisztus erre a körülményre hivatkozik, és arra figyelmezteti őket, hogy ne vásároljanak kenyeret a farizeusoktól vagy a szaduceusoktól. Hitük, lelki felfogóképességük hiányos volta miatt gyakran ehhez hasonlóan félreértették szavait. Ekkor Isten megfeddte őket, amiért azt gondolták, hogy aki ezreket táplált néhány hallal és árpakenyérrel, az ezzel az ünnepélyes figyelmeztetéssel pusztán időleges táplálékra utal. Fennforgott a veszély, hogy a farizeusok és szaduceusok ravasz okoskodása a hitelenség kovászát keleszti meg tanítványaiban, s végül könnyelműen fogják föl Krisztus munkásságát. – *Jézus élete*, 407. o.

A tanítványok hajlottak a gondolatra, hogy Mesterüknek teljesítenie kellett volna a mennyei jellelre vonatkozó kérést. Hitték, hogy tökéletesen képes megtenni, s egy ilyen jel elhallgattatná ellenségeit. Nem vették észre ezeknek a kötekedőknek a képmutatását.

Hónapokkal később... Jézus megismételte ugyanezt a tanítást. „Kezdé az ő tanítványainak mondani: Mindenekelőtt oltalmazzatok meg magatokat a farizeusok kovászatól, mely a képmutatás.” (Lk 12:1)

Az ételbe kevert kovász észrevétlenül hat, az egész tésztát saját természetére formálja. Ugyanígy, ha a képmutatás helyet kap a szívben, átjárja a jellemet és az életet... Az írástudóknak és a farizeusoknak megtévesztő, félrevezető elveik voltak. Álcázták tanításaik igazi célját, és minden alkalmat felhasználtak, hogy ezeket mesterien belophassák hallgatóik elméjébe. Ezek a hamis elvek, ha egyszer elfogadták őket, úgy munkálkodtak, mint a kovász a lisztben, átjárták és átformálták a jellemet. Ez a megtévesztő tanítás tette oly nehézvé az emberek számára, hogy befogadják Krisztus Igéjét. – *Jézus élete*, 408. o.

Amikor képesek vagyunk úgy megérteni Isten jellemét, ahogyan Mózes megértette, akkor mi is sietve borulunk le előtte, imádattal szívünkben és dicsérettel ajkunkon. Jézusnak nem kisebb volt a szándéka, mint, „hogy az a szeretet legyen bennük” – vagyis az ő gyermekeinek a szívében –, „amellyel engem szerettél” (Jn 17:26), azért, hogy Isten ismeretét át tudják adni másoknak.

Micsoda garancia, hogy Isten szeretete lakozzon mindazok szívében, akik hisznek benne! (...) Aki ismer, ezt mondta: „Maga az Atya szeretett titeket” (Jn 16:27). Aki tapasztalatból ismeri e szeretet hosszúságát, szélességét, magasságát és mélységét, ki is jelentette nekünk ezt a bámulatos tényt. Ez a szeretet Isten Fia által a miénk, így tehát a Krisztushoz fűződő kapcsolat számunkra minden. Egynek kell lennünk vele, ahogyan Ő egy volt az Atyával, és ekkor a hatalmas Isten szeretetei vagyunk, Krisztus testének tagjai, az élő szőlőtő vesszői. – *A keresztény nevelés alapjai*, 177–178. o.

Augusztus 9., péntek – További tanulmányozásra

Jézus élete, „Az igaz jel” című fejezet (404–409. o.)